

Chương 9

Không Có Niềm Vui Nào Không Có Nguy Hiểm

Viêm Lãng suy sụp tinh thần, nhưng may có cái cớ bịt mắt che giấu tâm trạng. Sáng sớm hôm sau, cô và Tiến Úc Nam vẫn chào buổi sáng như thường lệ. Trước khi ra cửa, họ còn trao cho nhau nụ hôn buổi sáng ngọt ngào. Chỉ cóieu, miệng thì cười nhưng mắt thì đăm đăm nhìn vào chiếc gương soi.

Khoách phẫn thu mua lại buổi tối.

Viêm Lãng không rõ Tiến Thanh làm cách nào có thể mọi chi tiết thông tin cá nhân, nhưng ít nhất thì tin tức này đã thật sáng ngời trên cơn giận của cô. Tin tức của Tiến Thanh giúp Viêm Lãng rất nhiều. Về vấn đề quản lý, cô có thể thẳng thắn nói chuyện với L. Chinh về kế hoạch của mình: “Theo mặt người tin đáng tin cậy, MT bịt mắt không nên rời mắt khỏi ô tô là tốt nhất hành thu mua. Tôi muốn trực tiếp đi vào vấn đề, phương pháp chỉ có hai từ “độc tài”. Trong thời gian ngắn, tôi chỉ có thể huy động nguồn vốn có hạn. Sau khi tính toán, tôi thì ước lượng tỷ lệ lợi nhuận mất mát ô tô. Tôi muốn mua nhanh sản phẩm này, tôi sẽ dùng toàn bộ phần của tôi Tiến Thanh bỏ m.”

Viêm Lãng không biết liệu L. Chinh biết ông chết sau MT là ai. Cô không dám ngó bài vào lúc này. Bài minh họa của L. Chinh là một sân chơi golf tuyệt vời kín đáo.

Vào buổi sáng mùa đông lạnh lẽo nhưng trời quang mây tạnh, Viêm Lãng đứng bên, và theo dõi L. Chinh chơi golf và trình bày kế hoạch của cô. L. Chinh vung gậy, quả bóng bay thành một vòng cong đẹp mắt về phía xa.

Không gì ngăn cản ánh bóng của cô ngã xuống không, L. Chinh thái độ không chắc chắn, thậm chí hơi do dự. Anh buông cây gậy đánh golf, quay sang hỏi Viêm Lãng: “Tôi qua... Không phải, nói chính xác hơn, cô đã nhận được tin nhắn tôi gửi vào sáng sớm hôm nay chưa?”

Tim Viêm Lãng đập nhanh mạnh như nhịp cô vẫn giữ bí mật, gật đầu.

“Vì vậy...” L. Chinh cau mày. “Cô gán chức vụ của Tiến Thanh cho tôi làm việc bỏ m? Đây chính là lý do cô đã ra đây thuyết phục tôi giúp cô?”

Viêm Lãng trầm ngâm, hít một hơi thật sâu rồi nhìn L. Chinh. Ánh mắt của người đàn ông trầm trọng rõ ràng rằng anh nhận ra cô: thậm chí anh muốn không phải đi vào đây.

Nhưng bây giờ, ngoài giới hạn nghề nghiệp, Viêm Lãng còn có thể làm gì khác? Ai bỏ cô cho mình thông minh, em bản thân gặp phải trong lúc

. Bây giờ, dù cô muốn dùng thân mình làm lá bài giao dịch với người đàn ông này cũng không thể ...

L. Chinh nhìn thấu tâm tư của Viên Linh. Anh không nể bu c, lợi gì nên ý thức của anh không phù hợp với người có giáo dục như anh. Tóm lại, L. Chinh nhanh chóng thu hút ánh mắt. Lúc nhìn Viên Linh, anh lợi có phong thái nho nhã, thông thạo quen thuộc. Anh tự phân tích: “Cô nên biết, cô thành là tốt nhất, biết mình khi cô thành, cô có thể gì? T. Thành, thành thì giảng mặt nhìn người khác, lợi có thể tránh tránh người khác thì người khác quay lại người khác. Nhưng nếu cô thua, kết quả không chỉ người khác là người khác, món tiền mà cô thi đấu tôi sẽ khi cô cần thì này không ngóc đầu lên nữa.”

Viên Linh bắt giác trầm mịch lâu, cân nhắc lâu. Rồi cô cô s. Thành lợi giòn giã hay thua mặt cách triết? Thành lại quyết định khó khăn, nhưng cô còn có thể làm gì? Chẳng lẽ khoan tay nhìn T. Thành khác nhau.

Không, tuy thế không!

Trong lúc Viên Linh nghĩ rằng không thể, ý nghĩ L. Chinh vượt qua mặt tia thành xót. Anh siết chặt bàn tay đang cầm bóng. “Thành bây giờ còn là người khác. Có người muốn mua, cô có thể bán công ty với giá cao. Không thì này cô có thể nghĩ về riêng mình.”

“Thành là sự nghiệp tôi muốn làm của cô này.” Viên Linh cố gắng cố gắng quy tắc.

Người khác thì nói đi không thể, L. Chinh chỉ có thể lựa chọn.

Sân golf chỉ có cho mặt khách là L. Chinh nên khó tránh khỏi bị không khí vui vẻ. Viên Linh rất sự, trong khi L. Chinh vẫn tự nhiên, thông thạo. Cô chỉ có thể kiềm nén tâm trạng nóng, nhìn bên cạnh xem L. Chinh chỉ bóng. Bây giờ cô đang xin anh giúp nên ảnh hưởng của người khác. Nhân viên nhà bóng đã bày sẵn máy chơi golf, L. Chinh lợi mặt nhìn anh ánh mắt khi Viên Linh. Anh thành, vui vẻ, lợi là mặt nhìn bóng đẹp. Viên Linh dõi theo qu bóng màu trắng như bay vút trong không trung. Đúng lúc này L. Chinh lên tiếng: “Theo tôi biết, thích của cô là thì thì giày cao gót chỉ không phải là nghiệp.”

L. Chinh nói rõ ràng như khi Viên Linh cố gắng nghĩ trong giây lát. Dù anh anh nghĩ về mình thì lợi, không nói thì phải mà chuyển sang chỉ khác: “Nếu cô đã quy tắc, tôi sẽ không khuyên cô nữa. Ba ngày sau, cô hãy đến công ty tôi ký hợp đồng.”

Viên Linh vẫn chưa hết ngạc nhiên sau câu nói trực tiếp của L. Chinh, nghe anh nói lợi mặt cách quy tắc, cô lợi rồi vào mặt vòng xoay kinh ngạc khác.

Ba ngày...

Dù L. Chinh có nể lòng c. n. m. y, Viêm L. ng c. ng không thể tin vào câu nói “ba ngày sau ký hợp đồng” của anh. Vì dù sao L. Chinh cũng phải thuyết phục chị. Ng. qu. n. tr. c. a. Minh. ình. b. v. n. u. t. . Ch. riêng. i. u. này, ch. c. ch. n. m. t. không ít thì giờ.

Viêm L. ng c. g. ng. h. i. ph. c. th. n. trí, che giấu c. n. xúc. ng. t. áy. lòng. Cô nói nh. v. i. L. Chinh: “C. thôi! Bây giờ tôi v. b. o. ng. i. th. o. h. p. ng. Tôi s. g. i. anh. tr. c. bu. i. t. i. hôm. nay. Sau. khi. anh. xác. nh. n. h. p. ng. không còn v. n. gì, ba ngày sau chúng ta s. ký. h. p. ng.”

Nói xong, Viêm L. ng th. phào. nh. nhõm.

Th. i. gian. không. i. ng. i, th. y. L. Chinh. g. t. u. ng. ý, Viêm L. ng l. p. t. c. t. m. bi. t. ra. v. . L. Chinh. dõi. theo. hình. bóng. ng. i. ph. n. i. gi. a. sân. golf. r. ng. bát. ngát, không. ng. c. t. nhiên. đ. ng. b. c, quay. l. i. phía. anh.

ng. cách. nhau. m. t. o. n, L. Chinh. th. y. v. do. đ. trong. m. t. Viêm L. ng. Cô. c. n. môi, cu. i. cùng. c. ng. lên. ti. ng. h. i: “Kho. ng. th. i. gian. tôi. làm. n. không. àng. hoàng. n. c. ngoài, n. m. tôi. c. ng. không. bi. t, anh. tìm. hi. u. àu. v. y?”

L. Chinh. c. i. c. i: “ây. c. coi. là. v. n. riêng. t. úng. không? Tôi. có. th. không. tr. l. i?”

G. ng. m. t. t. i. c. i. c. a. ng. i. àn. ông. đ. i. c. n. gió. nh. , b. c. l. m. t. th. tình. c. m. mà. Viêm L. ng. không. tài. nào. hi. u. n. i.

Trong. khi. Viêm L. ng. r. i. kh. i. sân. golf. v. i. tâm. tr. ng. nghi. ho. c, cùng. lúc. ó, T. T. Thanh. n. i. tr. n. l. ình. trong. v. n. phòng. c. a. ng. i. khác: “Tôi. ã. tr. h. t. n. cho. các. anh. r. i, t. i. sao. s. c. ph. n. tôi. gán. ch. các. anh. v. n. ch. a. c. gi. i. ông?”

“Vi. c. này...”

T. T. Thanh. ng. đ. y, h. t. kiên. nh. n. lý. lu. n. v. i. i. ph. ng. “Mau. g. i. Stive. Quách. n. này. T. tr. c. n. nay. u. là. anh. ta. giúp. tôi. gi. i. quy. t, anh. ta. là. ng. i. hi. u. rõ. th. t. c. nh. t.”

i. ph. ng. ng. p. ng. ng. ng. đ. y. “Cô. i. m. t. lát, tôi. s. i. m. i. Quách. T. ng. n. ngay!”

Th. y. i. ph. ng. nhanh. chóng. bi. n. m. t. sau. cánh. c. a, T. T. Thanh. m. t. m. i. ng. i. xu. ng. gh. . M. t. lúc. sau, c. a. v. n. phòng. l. i. b. y. ra. Nghe. th. y. ti. ng. ng, T. T. Thanh. l. p. t. c. quay. u. “Stive...”

Cô. ta. á. kh. u. ngay. t. c. thì. B. i. ng. i. i. vào. không. ph. i. Stive. Quách. mà. là. Giang. Th. Quân.

Theo. ph. n. x. , T. T. Thanh. ng. đ. y, n. n. c. i. r. ng. r. “Sao. anh. l. i. n. này?”

Tưng... Úc... Nam... T T Thanh thẫn thẫn gọi cái tên này. Sợ lòng cô ta mím môi lén nhón ngón tay ra ngay thẫn. “Thần Quân, ý... ý anh là gì? Em không hiểu.”

Nhưng lúc này T T Thanh vẫn còn làm bẽn lẽn, tâm trạng của Giang Thần Quân dường như bối rối ngớ ngẩn thái quá của cô ta, nở cười trên môi ông ta lấp ló bất ổn. “Tuy nhiên, chắc em không biết, Liễu Nhã Nhan...” Giang Thần Quân hít một hơi thật sâu, ngó kìa của ông ta thẫn nhiên trên nền dẫu dằng. Ông ta thẫn thẫn quá khi ông ta cười xen lẫn ngớ ngẩn: “... là người phần tôi yêu suốt cuộc đời này.”

T T Thanh cười nắc nẻ ra vẻ cười nhạo khi ông ta không thể nhấc lên.

Không biết vô tình hay hữu ý, Giang Thần Quân nhắc lại một lần nữa bày tỏ lòng trung thành của ông ta: “Thật vậy, tôi yêu một người. Nhưng ó, tôi không thể mang lại hạnh phúc cho Nhã Nhan, tôi cảm thấy T T Thanh là người có thể chăm sóc cô ấy, nên quyết định rút lui. Nhưng không ngờ người là...” T T Thanh nay, T T Thanh luôn nghĩ Giang Thần Quân là người đàn ông không bao giờ biết đến đâu thẫn, nhưng vào giây phút này, ông ta nhẩm nhẩm, cười ngớ ngẩn: “... cái chết của cô ấy.”

“T T Thanh là một người chính trực. Nếu không phải vì mục đích của người yêu quý, ông ta sẽ không bán công thức của Nhã Nhan cho công ty bên ngoài. Ông ấy vẫn có thể kiếm được một khoản thanh toán chi phí của cả phẫu thuật. Nếu ông ấy, T T Thanh không chịu từ bỏ công thức của Nhã Nhan mà còn kiện T T Thanh ra tòa...”

Nói đến đây, Giang Thần Quân liếc mắt nhìn T T Thanh, áy náy ông ta yên tâm hơn. Vì có bác sĩ tư vấn của khách sạn bên cạnh, ông ta hãnh diện cười.

“Nếu không phải vì sự ích kỷ của T T Thanh, Nhã Nhan sẽ không chết!”

T T Thanh vội cúi đầu, giấu vẻ mặt hoang lo lắng dưới mái tóc lòa xòa. Giang Thần Quân thì gật đầu: “Chúng tôi nghĩ bạn yên tâm, sắp đến lúc có thể “thu lợi”, đáng tiếc, vào thời điểm then chốt này, Úc Nam chỉ vì một cô gái mà mất lòng...”

Đây có vẻ là câu chuyện buồn cười, Giang Thần Quân lắc đầu, nhún vai: “Nó cho rằng T T Thanh sẽ chết, coi như một mạng người mất mạng, ân oán kết thúc. Nó sẽ giết em gái em suốt trong cuộc đời này. Nhưng làm sao có thể? Chắc em đừng biết, trên đời này không có bất cứ việc nào mà gió không lật. Úc Nam bất tỉnh cảm thấy, không thể ra tay tàn nhẫn, tôi cảm thấy không trách nó. Dù sao lúc Nhã Nhan chết, nó vẫn còn sống, không có khái niệm thù hận. Nhưng tôi thì khác, hôm mai táng Nhã Nhan, tôi muốn anh trút giận, cuộc đời tôi không bao giờ quên ngày hôm đó.”

Giọng nói của Giang Th Quân trầm trầm, ông ta vẫn nói vẫn nghĩ nghiêm. T T Thanh bắt giác rung mình. Xuất phát từ bản năng, T T Thanh đứng dậy như bị, nhng m i i m t b c, cô ta nh b trối ch t hai chân b i câu nói của Giang Th Quân.

“Trởc khi t n m t ch ng ki n T gia các ng i khuynh gia b i s n, tôi s không buông tay.”

Con ng i b áp b c n c c i m s b t ch p t t c ph n kích. T T Thanh c ng không ngo i l . B ép n ranh gi i gi a s s ng và cái ch t, m i n i ho ng s u tan bi n, khí th t c n c v b d i lên t i nh u khi n cô ta không t i p t c b ch y mà quay l i, n n c i m a mai v i Giang Th Quân. “C m n Giang T ng ã cho tôi bi t s th t. i u này có giá tr h n tin t c tôi nghe lén r t nhi u!”

T T Thanh l y i n tho i trong túi xách, làm ng tác b m s ngay tr c m t Giang Th Quân: “Giang T ng có tin em gái tôi còn c m kích Giang T ng h n tôi khi nghe c s th t này? T th mà thành công trong vi c y lui k ch, c ng ng ngh a chúng tôi thi u Giang T ng m t món n ân tình l n.”

áng t i c, câu nói của T T Thanh không th ánh tan s t tin c a ng i àn ông i di n. Ông ta không h thay i s c m t. T T Thanh mu n lý gi i n c i bình th n trên khóe mi ng Giang Th Quân nh ng không tài nào hi u n i. Cô ta nhìn Giang Th Quân b ng ánh m t y c nh giác: “ ây là n i công c ng, l nào ông mu n gi t ng i di t kh u?”

Giang Th Quân v n ng i ó b t ng, b d ng vô cùng th thái. Ông ta nhìn T T Thanh nh theo dõi m t vai h nh y nhót trên sân kh u. V m t c a ông ta khi n T T Thanh chau mày. Cùng lúc ó, Giang Th Quân c t gi ng t t n: “Giao d ch n i b , s d ng công qu vào m c ích riêng... N u tôi giao ch ng c cho c nh sát, cô cho r ng cô s ng i tù m y n m?”

Ngón tay ang b m s i n tho i c a T T Thanh c ng trong giây lát.

“Còn n a, cô th t s tin r ng, kho n v n tôi dùng thu mua T th ch là b n t r i n n m t ?”

Nh b m t hung khí s t nh n âm trùng ch hi m, T T Thanh tr n tròn hai m t, g ng m t l v khó tin.

Sau vài giây th ng th c b d ng gi ng con thú nh ang khi p s c a T T Thanh, Giang Th Quân nói t i p: “Ngay t u, tôi ã phát hi n cô t máy nghe lén. Cô óan th xem, t i sao n t n hôm nay tôi m i v ch tr n? Tôi c tình tung tin t c gi cho cô, t ng b c d em gái cô ánh c c t t c vào m t ván bài. áng t i c, ây là v c sâu không áy. Em gái cô ch c n m t ngày không t b , ch ng bao lâu n a, con bé ó s ánh m t T th và gánh m t món n kh ng l .”

T T Thanh á kh u.

“Bắt các người như làm gì của bạn, kể các công việc có mặt. Đó chính là...” Giang Thôn Quân cố gắng lắng nghe, quan sát vẻ mặt vô cảm của T T Thanh, miễn cưỡng tung chiêu cuối cùng. “... phá sản.”

Tất cả như khí ã bấn tán tác biệt đi mất ba câu nói của khách lạ nhàn nhàn. Căn phòng trở nên vô cùng im lặng.

Một lúc lâu sau, T T Thanh miễn cưỡng gật đầu. Ánh mắt cô ta không còn vẻ khiêu khích, mà đó là nỗi tuyệt vọng. So với khi trước, tuyệt vọng mới là điều đáng sợ nhất.

Cuối cùng Giang Thôn Quân cố gắng dụ dỗ, đi bên T T Thanh. “Cô nên nhớ cô đã giao T T Thanh cho Viên Lăng. Đây không còn chuyện của cô nữa. Nếu cô không nhúng tay vào, tôi có thể bỏ qua cho cô.”

Giang Thôn Quân vẫn nói và quan sát vẻ mặt của T T Thanh, sau đó gật đầu, vuột vẻ giận dữ của cô ta. Nhìn cô gái trên khoe môi còn giữ nét hồn nhiên tác của ông ta. “Chắc cô hiểu rõ tính cách em gái cô hơn tôi. Con bé đó dù khuyển gia bị sản xuất tiếp tục ở T T Thanh. Còn cô thì sao? Liệu cô có ngừng mua sắm đồ đạc? Mọi cô nên đi làm việc, khó khăn lắm mới tranh thủ giành được chút tài sản cho bà ta và cho cô...”

Hình thức tàn nhẫn nhất cứ mơn mơn vào lòng T T Thanh, cô ta máy móc nhìn người nhìn Giang Thôn Quân, ánh mắt ánh lên một tia hoảng sợ. Điều này tất nhiên không lọt qua mắt Giang Thôn Quân. Ông ta lập tức bày ra bộ dạng mặt bực bội khuyên nhủ hubiêng thì n, vai T T Thanh. “Tuyệt vọng của người ít nhất còn có mặt trước mắt. Đó là... lòng ích kỷ. Cô có thể nói cho Viên Lăng biết chuyện tôi vẫn nói về cô, chắc chắn cô không sợ người tù và bị biến thành hai bàn tay trắng.”

Về mặt T T Thanh, cô ta không đáp lại. Nhưng Giang Thôn Quân đã nhìn ra sự dao động của cô ta. “Nếu tôi là cô, tôi sẽ cầm tài sản mình có ra ngoài sống cuộc yên ổn, chứ không phải đi xuống bãi bùn này.”

Nói xong, Giang Thôn Quân lập tức thu lại vẻ mặt ôn hòa và bàn tay đặt trên vai T T Thanh. Ông ta lặng lẽ quay người đi, nhìn mình T T Thanh đứng trong căn phòng trống rỗng. Căn phòng lặng lẽ trong lòng cô ta cuộn cuộn, một lúc lâu sau mới lặng lẽ bình tĩnh.

T T Thanh cúi xuống nhìn máy con số hiển thị trên màn hình điện thoại. Cô ta lắc đầu, dường như nghĩ tới ý nghĩ đáng sợ trong đầu. Cô ta tiếp tục bám sát những tác động ngày càng chậm và cuối cùng dừng lại.

Rõ ràng căn phòng không một bóng người, vậy mà T T Thanh dường như nghe thấy giọng nói vọng về bên tai: “Cô có thể nói cho Viên Lăng biết chuyện tôi vẫn nói về cô, chắc chắn cô không sợ người tù và bị biến thành hai bàn tay trắng.”

Hai bàn... tay trắng!

Ba ngày sau, Viên Lăng ghé thăm.

Thời gian qua, nếu có nhà cửa do Tổng Úc Nam phải trách bả sáng. Hôm nay, Viêm Lăng phá l, ch m ch m t l n.

Tổng Úc Nam trải qua một cơn ác mộng dài, v a t nh d y. Thời gian này anh thấy mọi thứ gì cũng, n m c anh ã chu n b tinh thần g p l i gi c m ó. Khi m m t, anh cũng thành công trong việc a th n trí t gi c m ng tr v hi n th c. Chẳng đáng tí c, khi không nhìn thấy hình bóng quen thuộc n m bên c nh, Tổng Úc Nam l i r i vào n i ho ng s m h .

Bên c nh gì ng tr ng không, ch ng còn h i m c ng nh d u v t ch ng t s t n t i c a Viêm Lăng... C nh này gì ng h t c nh m u trong c n ác m ng c a anh.

Úng lúc ó, c a phòng ng t nhiên xu t hi n m t hình dáng. Tổng Úc Nam l p t c quay l i, ánh m t anh n m t n a giây. Sau ó anh li n khô i ph c v bình th n, m m c i: “Em d y s m th ?”

Viêm Lăng cũng n n c i ng t ngào: “Mau d y i, em rán thêm tr ng n a là xong bả sáng.”

Tổng Úc Nam t v nghi ho c, nh ng khi th y Viêm Lăng qu n t p d , tay c m a, anh l p t c i ánh r ng r a m t v i t c nhanh nh t r i t i phòng n. Qu nhiên, trên bàn bày y n sáng.

Th y anh ng bên bàn n b t ng, Viêm Lăng ki ng chân ôm c anh. “Anh còn ngâ ra ó làm gì?”

Ánh m t n gi u tia ph c t p c a Tổng Úc Nam bi n m t khi anh quay l i nhìn Viêm Lăng, thay th b ng m t v hải lòng. “Nếu anh nói, ây là l n u tiên có ng i chu n b bả sáng cho anh trong m i m y n m qua, li u em có cho phép anh không nh n tâm ánh chén chúng?”

Viêm Lăng ng n ng i, nh ng nhanh chóng c i t i: “Ai tin n i? ng ng là Tổng Úc Nam, ch c có r t nhi u cô gái t nguy n xu ng b p chu n b n cho anh y ch ! Anh s em n u khó n nên m i vi n c này ph i không?” V a nói cô v a t hai tay lên vai Tổng Úc Nam, n anh ng i xu ng gh . “Bây gi em ra l nh, anh ph i nh t ch này.”

Tổng Úc Nam không gi i thích. Viêm Lăng vòng tay qua c Tổng Úc Nam, è xu ng l ng anh, i anh nh n xét sau khi n mi ng u tiên. Tổng Úc Nam ch c i c i, c t m t mi ng th t hun khói, quay ng i a vào mi ng cô. “Hôm nay em v n v nhà v i m à?”

“ .” Viêm Lăng t v lo l ng. “M em g n ây tâm tr ng b t n, s c kh e c ng kém h n tr c. Em mu n th ng xuyên bên m ng viên bà.”

N a ti ng sau, Viêm Lăng lái xe n t p oàn Minh ình.

Ngoài h p ng ã nh, hai bên còn ký thêm nhi u kho n bí m t. Sau khi ngu n ti n c chuy n vào tài kho n, ti n sang tên c ph n c a T th cho

L. Chinh sắp xếp nhanh. Danh sách công việc và nhà mà T. T. Thanh giao cho Viên Linh, cô công nhân gì quy tắc ngay.

V. N. Ch. A. R. I. K. H. I. phòng họp của toàn Minh Bình, Viên Linh đã âm thầm sắp xếp các bước tiếp theo. Lúc trưa lý giúp Viên Linh mở cửa phòng, ngay sau chốt có tiếng gọi: “Viên Linh ơi!”

Viên Linh quay đầu, đúng lúc thấy L. Chinh đứng đợi.

L. Chinh còn chưa mỉm cười, thì ký của anh ta đã lên tiếng: “Viên Linh ơi xin đừng bỏ, L. T. N. G. M. nói chuyện riêng với tôi thôi.”

Viên Linh gật đầu, dặn dò trưa lý: “Tôi bãi xe.”

Khi trưa lý đi rồi, thì ký của L. Chinh công nhân phòng, thu tiền tay khép cửa. Phòng họp chỉ còn lại Viên Linh và L. Chinh.

L. Chinh gật đầu ra hiệu Viên Linh ngồi bên cạnh. Cô liền ngồi xuống.

“V. A. R. I. có mặt ngoài nên tôi không tiện nói chuyện.”

Viên Linh lặp lại những gì L. Chinh nói. L. Chinh nhìn ngắm lát quan sát phản ứng của cô, mỉm cười tiếp: “Bây giờ chúng ta đã ký hợp đồng rồi, cô công nhân nên gọi bộ phận, nói cho tôi biết ông chủ công nhân sau MT là ai?”

Viên Linh ngồi trong giây lát.

D. I. Á. N. H. M. T. dò xét của L. Chinh, Viên Linh do dự hồi lâu. Cuối cùng cô nói: “Nh. N. G. U. N. V. N. C. A. Minh Bình, không cho phép thu mua của tôi chắc công nhân không chờ đợi bao lâu. Lúc đó, ông chủ công nhân sau MT nhất định công nhân không yên, bước vào công nhân, ngồi ở chỗ công nhân đi.”

L. Chinh lắc đầu. “Xem ra cô vẫn không tin tôi.”

Viên Linh đứng dậy thì tiếp tục truy vấn, nhưng anh chuyển sang thái độ khác: “V. Y... cuối tuần này tôi muốn hỏi cô, cô có thể nhận không?”

Đây đúng là điều kiện trao đổi. L. Chinh không tiếp tục truy vấn, nhưng Viên Linh phải nhìn thẳng vào mắt anh. Cô gật đầu đồng ý. Sau khi hẹn thì gian và tạm biệt, cô lặp lại khi Minh Bình, không còn thì gian phân tán tư tưởng. V. A. R. I. K. H. I. Minh Bình, cô lái xe về thẳng nhà của T. G. I. A. M. Y. C. Ông bố Giang Th. Quân liệt vào danh sách thuyết phục hôm nay nên thêm Viên Linh.

Nghị định thì khôi hài, cô công nhân là nhà tôi thì của T. G. I. A. M. A. mà phải lên lầu, thì mới phải lý do về mặt cha mẹ có thể hàng loạt các công.

M. T. I. U. Á. N. G. M. N. G. là cô đã nhận tình thân các công nhân. Theo tin tức T. T. Thanh cung cấp, Giang Th. Quân chuyển mục tiêu sang công việc và nhà. Chắc chắn lần này Viên Linh hành động nhanh gọn, giành lấy sự công nhận của ít nhất một nhà công nhân và nhà, cô có thể thay đổi công nhân.

Viêm Lãng mua chiếc phi thuyền trên thị trường khi giá còn phiêu tưng lên. Giá còn phiêu tưng nên mới mua chiếc thuyền thu hút sự chú ý của Giang Thanh Quân. Lúc bấy giờ, bất cứ ai cũng nghĩ rằng chiếc thuyền đó không thể bị bắt nạt được...

Viêm Lãng lái xe vào cửa ngõ nhà mình. Đang chuẩn bị vào garage, chợt nhìn thấy một chiếc xe con quen thuộc ở vị trí ngoài cùng, liền phanh gấp. Chiếc xe đó rõ ràng là xe của Tuấn Ngọc Úc Nam. Viêm Lãng nhìn chiếc kính nhìn thấy kính chắn gió của Tuấn Ngọc Úc Nam.

Cô ngồi trong xe ngắm nghía lâu, tìm kiếm tình hình. Viêm Lãng không dám vào nhà, chỉ còn cách gọi điện thôi.

Ngồi nghe máy là dì Lãng. “Như thế nào?”

Hình như, chỉ có Viêm Lãng và vài trợ lý của Tuấn Ngọc, bà Viêm và Tuấn Thanh bị bắt buộc phải mua chiếc xe. Ngay cả dì Lãng cũng không rõ tình hình. Viêm Lãng dán mắt vào chiếc xe ô tô cách đó không xa, hỏi: “Tuấn Ngọc Úc Nam nhận thêm cháu phi thuyền không?”

“Ừng vâng, Tuấn Ngọc tiên sinh nhận thêm một sự chuyển nhượng. Hình như hai người đã bàn xong rồi, Tuấn Ngọc tiên sinh vâng...”

Dì Lãng còn chưa nói hết câu, bên tai Viêm Lãng chợt vang lên tiếng gõ cửa kính. Cô giật mình, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài, Tuấn Ngọc Úc Nam đang ngắm nhìn chiếc xe cô.

Cùng lúc đó, người máy bên kia truyền tin gì đó nói cho dì Lãng: “Tuấn Ngọc tiên sinh vắng nhà, chỉ có anh ở nhà.”

Viêm Lãng không kiểm soát được dì Lãng, bị theo phớt lờ, cô lập tức tắt máy và rời chiếc kính xe.

Trên laptop kính đang tắt đèn, Viêm Lãng nhìn thấy gương mặt cô tưng bừng của người trang điểm vào. Khi chiếc kính kéo xuống, cô vui mừng: “Sao anh lại vậy?”

Tuấn Ngọc Úc Nam nhìn gương mặt Viêm Lãng mặt mũi tươi rói: “Anh nhận thêm một em chuyển nhượng công bố tin tức chúng ta đã kết hôn.”

Viêm Lãng sững sờ trong giây lát. Nghe àn ông trẻ con này rồi gì gì suy nghĩ của người khác dường như không chú ý đến những biến động của Viêm Lãng, nói tiếp: “Chúng ta đăng ký kết hôn một thời gian rồi nên chính thức công bố ra bên ngoài. Anh nghe... đã đến lúc công khai rồi.”

Viêm Lãng trầm ngâm lâu, cô không biết nên dùng biện pháp nào để đi đến Tuấn Ngọc Úc Nam. Ngắm nghía một hồi, cuối cùng cô chỉ có thể hỏi: “Mẹ nói thế nào?”

“Mẹ tôn trọng ý kiến của chúng ta.”

Viêm Lãng gật đầu, trong lòng vô cùng hạnh phúc. Tuấn Ngọc Úc Nam nhìn cô rồi giật tay xem đồng hồ. “Em vào nhà đi, buổi tối anh nhận thêm em.” Nói xong,

anh cúi người, đưa tay giỡn Viêm Lăng, ép cô ngó lên xe rồi mới nhìn hôn nhàn nhàn lên môi cô. Sau đó anh đứng thẳng người, đi tiếp về phía mình.

Nhưng mọi chuyện vẫn vậy, Tuấn Ước Nam tự nhiên đứng lì. Viêm Lăng không chú ý đến anh, cô vẫn thu dọn các vật dụng rồi nhìn thấy anh quay về phía cô.

Viêm Lăng ngây người, nhìn anh một lúc rồi hỏi: “Sao thế?”

“Anh vẫn như mọi khi...” Tuấn Ước Nam cố gắng nói. “Lúc này đây, anh gặp Tuấn Thanh. Chắc hẳn em cô ta gần đây không tốt, hình như bị nhấc cái phát. Tuấn Thanh nói sẽ đưa anh ra ngoài chơi, cô ta hẳn chào tạm biệt em.”

“...”

Viêm Lăng dõi theo Tuấn Ước Nam cho tới khi anh lên xe rời đi. Cô gác khuỷu tay lên thành cửa. Qua gương chiếu hậu, cô thấy xe của anh mất xa, cuối cùng biến mất sau cánh cửa kính.

Tin tức kết hôn...

Nghĩ đến chuyện này, ngoài sự ngạc nhiên, Viêm Lăng không còn bất cứ suy nghĩ nào khác.

Lúc nào công bố tin tức kết hôn mới thích hợp?

Viêm Lăng còn đang giở đầu óc nghĩ ngợi này, thì điện thoại thông minh của cô bỗng rung lên thay cô quyết định tiếp...

Vào một buổi sáng, Viêm Lăng vẫn cùng Tuấn Ước Nam ra khỏi nhà như thường lệ, nhưng chắc chắn không có một ngày nào gặp gỡ giữa ông mà là ánh đèn camera và máy ảnh của các phóng viên còn nhấc máy chụp ảnh mặt trời.

Cô hoàn toàn không ngờ bên ngoài chung cư là cảnh tượng hoành tráng như vậy, lập tức trở nên tròn hai mắt.

Viêm Lăng vẫn chưa kịp bắt đầu, đã có phóng viên xông lên hỏi: “Viêm tiều... Không đúng, tôi nên gọi là Tuấn phu nhân... Hai người kết hôn từ bao giờ?”

Một phóng viên đứng phía sau chiếc micro dài chĩa lên, suýt nữa chạm vào người Viêm Lăng. Đúng lúc này, hai bàn tay kẹp chặt ôm lấy trán cô, khiến cô thất vọng nên mới thoát thân.

Tuy nhiên, một tác động của Viêm Lăng của Tuấn Ước Nam không thoát khỏi sự chú ý của các phóng viên, càng không thoát khỏi ánh đèn máy ảnh nhấp nháy.

“Thế nào trước đó chúng tôi bên ngoài căn hộ của Viêm tiều... suýt nữa chạm vào cô, hóa ra cô đã đến đây cùng chúng...”

“Tại sao hai người phải bí mật kết hôn?”

“Nghe nói nhân viên làm việc này cũng kỳ lạ hơn tí tít tin tức, hai người có nhận biết nhân viên đó không?”

Viêm Lệ cúi thấp đầu, tìm khe hở giữa vô số mí mắt của ám phóng viên xông ra ngoài, nhưng rồi thì u ám phóng viên đứng chần chừ, cô muốn tiến lên bắt gặp người đó.

Mặc dù không nhìn thấy người Viêm Lệ có thể cảm nhận được Tưng Úc Nam đang bao vây cô, nhưng lại không làm gì cho cô. Khi bàn tay trên vai Viêm Lệ đặt vào trong ô tô, cô mỉm cười ngẩng lên, đúng lúc bắt gặp Tưng Úc Nam đang đứng cạnh bên ngoài.

Tưng Úc Nam nhanh chóng ngồi vào vị trí lái xe, nhưng ám phóng viên, bắt gặp ám phóng viên phía sau.

“Em không sao à?”

Tưng Úc Nam vẫn quan sát phía trước và hỏi Viêm Lệ.

Viêm Lệ mãi dõi theo ám phóng viên qua gương chiếu hậu, nghe câu hỏi của Tưng Úc Nam, cô mỉm cười ánh mắt, nhưng lại không nói.

Bình tĩnh trong lòng, Viêm Lệ vô thức bắt đầu trình phát thanh trên xe.

Trong chuyến trình, giọng nói hàng phở của DJ như vô số mí mắt kim đâm vào tai Viêm Lệ: “Tiếp theo là tin tức vô cùng nóng hổi, như thì u thì của Tưng gia thì gian trá của mí x y ra scandal cùng L Chỉnh của Tưng toàn Minh đình. Không ai có thể ngờ, cô gái đó đã kết hôn từ lâu...”

Viêm Lệ vô cùng buồn bã, giật tay khỏi tay radio nhưng Tưng Úc Nam nhanh chóng nắm tay, nắm tay vào nút tắt. Viêm Lệ bắt đầu quay đầu nhìn anh, chỉ thấy ánh mắt anh từ từ vài giây rồi trở lại bình thường.

Giọng truy vấn thông minh vậy, Viêm Lệ không muốn công khai chuyện kết hôn của cô.

Khi sự việc xảy ra, nếu Viêm Lệ lo lắng thì không phải ánh mắt của người khác về cô, mà là L Chỉnh, người chủ đầu tư này hiện cô cùng biết.

Vì cô, L Chỉnh trở thành trò chơi cho thiên hạ... một góc khác, L Chỉnh là ân nhân của cô. Vì vậy, Viêm Lệ không biết phải xin lỗi anh thế nào.

Trong buổi chiều ngày Chủ nhật, Viêm Lệ vẫn không nhận được tin tức của L Chỉnh. Bất chợt thì cô đã bất ngờ, thì gian hàng gặp bắt đầu trôi qua, Viêm Lệ vẫn ngồi trong tiệm áo cưới, nhìn đi L Lệ không biết tìm đâu ra quyển catalogue áo cưới.

“Như thì u thì, dù thì thì không thể chấp nhận nên chấp nhận cái. Thì u thì hãy tạm yên tâm cho giọng truy vấn thông minh của em.”

“Tôi...”

Viêm Lăng vạm vỡ mi mắt liếc nhìn anh nói: “Thật đáng tiếc...” Anh rút ngón tay lên môi cô, cô nói: “Tôi đã chạm môi...”

Linh Chỉnh chạm môi mình vào anh càng nhè nhẹ, Viêm Lăng càng cấn chặt môi, trong lòng áy náy.

Anh rút tay ngón tay khỏi môi Viêm Lăng, sau đó, chạm rãnh tóc lên tóc cô, nhìn cô nhìn rõ gương mặt cô. Cùng lúc, anh chạm rãnh tóc lên tóc cô.

Tuần trước, Viêm Lăng gặp anh ở đây.

Cánh cửa phòng số 1620 ngay bên cạnh phòng 1619 liền khép lại. Tuấn Úc Nam thả tay vào cánh cửa, gương mặt lộ vẻ lo lắng.

Sau sự chạm môi đáng nhẽ kéo dài nửa giờ, Tuấn Úc Nam rút tay ra khỏi môi cô, chạm tay cô. Cô không lên tiếng. Cùng lúc, anh cất giọng nói: “Tôi sao lại cháu chắt của anh này?”

Im lặng một lúc, cô thấy bên kia vang lên tiếng cười của Giang Thục Quân. “Cháu thông minh nhé, không thể không phát hiện ra sự thật này.”

Ánh mắt vẫn sắc bén nhìn lại dao của Tuấn Úc Nam thả tay ra khỏi môi cô, cô nói: “Trúng tim anh, bạn trẻ này.”

Giang Thục Quân tiếp tục nói: “Tôi không muốn cháu tiếp tục sống là mình đi ngủ. Tôi muốn cháu tìm một chàng trai con bé đó đã làm việc này cho tôi phó chúng ta. Tôi muốn giúp cháu nhìn rõ, nó không đáng cháu đi xa xôi đâu.”

Bên ngoài cửa phòng 1619.

Cùng lúc, Linh Chỉnh không thể chịu nổi sự nhìn chằm chằm của Viêm Lăng. Anh nhìn cô, đôi mắt mờ mịt mà cô nói: “Tôi sợ là trái tim vô cùng tàn nhẫn. Anh chạm môi: “Tôi đã vượt qua giới hạn rồi, tôi xin lỗi, Tuấn phu nhân!”

“Tôi xin lỗi...”

“Tuấn phu nhân...”

Vào thời khắc này, diễm mạo hay dáng vẻ của cô khiến ông trẻ cảm thấy thất vọng. Viêm Lăng nắm tay cô, bàn tay ấm áp chạm thành ngực cô. Cô ngừng thở vài giây rồi giật tay, thả tay ra là trái tim vô cùng tàn nhẫn. Anh chạm môi cô. Cô nhìn anh, chạm môi cô, nói: “Linh Tuấn, anh sợ rồi, mau vào phòng ngủ đi, tôi không làm phiền anh nữa. Tôi đi đây!”

Nhưng cô của Viêm Lăng rời xa cách, vạch rõ ranh giới giữa hai người. Linh Chỉnh tự nhiên nhún vai, anh cười không nhìn cô. Cô cảm giác đau vì

trở sinh, lòng từ từ và khi nhìn kỹ mới thấy hình ảnh cô không cho phép anh bước lên Viên Lăng. Anh do dự vài giây rồi lùi lại.

Nhưng dù khi nhìn kỹ mới thấy, Lăng Chinh cũng không thể chấp nhận cảm giác đau đớn tận tâm can khi từ từ bước lên khi cô không chút do dự, quay ngoặt lại.

Không biết bao lâu sau, Lăng Chinh mới nhìn thấy, một vòng xoay theo hành lang dài từ từ không. Hình thức tàn nhẫn quét sạch mọi mong muốn cùng cô. Lăng Chinh bước vào phòng, đóng cửa, một bóng tối như nuốt chửng anh.

Tiếng đóng cửa vang lên rồi nhanh chóng trở lại bu không khí tĩnh mịch trên hành lang. Một lúc sau, cửa phòng 1620 mở ra, một người đàn ông bước ra ngoài, nhìn cửa phòng bên cạnh ánh mắt tức tưởi.

Cùng cô vẫn làm chuyện đó...

Tên Úc Nam nhìn lòng thu ánh mắt, thì thầm ra thang máy vội vã một vòng. Lúc anh bước vào thang máy, vách thang máy phản chiếu gương mặt không một chút xao nhãng của anh.

Cho đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên.

Tên Úc Nam chau mày nhìn màn hình điện thoại. Ở máy bên kia truyền tới tiếng nói của dì Lăng: “Tên tiên sinh, nhữ tửu có vị gì gì gì phở mì mì lát. Tiên sinh lái xe đến đây, không cần vội đâu!”

“Cả!”

Tên Úc Nam nói xong liền tắt máy. Thang máy liền rơi vào bu không khí yên tĩnh trong vòng ba giây, sau đó vang lên tiếng “bíp” của cửa.

Chỉ cần điện thoại báo chuông nhân của nó ném mạnh vào bu thang kim loại, vỡ tan tành. Khi thang máy xuống tầng dưới, Tên Úc Nam giẫm chân lên mặt nhũ điện thoại, một vòng xoay bên ngoài.

Đây là lần thứ hai trong Viên Lăng lòng vòng không một cách trong thành phố.

Lần thứ nhất là ngày sinh nhật mẹ của cô. Cô muốn chờ sinh nhật bên ngoài cùng bạn bè nhưng bà Viên không cho phép. Bà nói, cô gia đình tốt phải chúc mừng cô. Đáng tiếc, buổi tối hôm đó Tên Thanh bước lên phòng vì nể, tất cả mọi người vì vàng nhẫn vì nể, bước cô nhà mình. Viên Lăng vô cùng tức giận, mang chiếc bánh ga tô cao gôn bên cô bước ra ngoài. Lang thang ngoài trời vài tiếng đồng hồ, cùng cô một mình không đi nữa. Lúc cô xuống, chiếc bánh ga tô còn nguyên vẹn trên mặt đất.

Lúc đó, một con mèo hoang nằm trong thùng giấy góc phòng điện Viên Lăng, nhìn cô bước ánh mắt sững sờ, sau đó mới đi dè dặt liếm vết kem dính trên mặt đất.

Nhưng lần này, anh còn ánh mắt sáng tỏ như nhìn cô nữa.

Khi Viêm Lãng bước vào nhà, phòng khách lập tức vắng ngắt. Viêm Lãng nói vô cùng quen thuộc: “Em đi đâu mà vắng như thế?”

Căn phòng không bật đèn, Viêm Lãng đứng trong bóng tối. Lúc mới nhìn thấy căn phòng, Viêm Lãng phát ra tiếng nói.

“Châu Trình gặp phải vài rắc rối.” Viêm Lãng nói với Tuấn Ngọc Nam đang ngồi trên sofa. Trong bóng tối, cô không cần nhìn thấy ánh sáng, giọng nói của Tuấn Ngọc Nam vang lên. “Em phải đi gì đi quy t?”

Nhìn ánh sáng vang lên tiếng nói, hình ảnh Tuấn Ngọc Nam đang đứng, tiếng giày da không bình thường bước về phía Viêm Lãng. “Sao em tốt hơn thế?”

Tuấn Ngọc Nam đứng trước mặt Viêm Lãng trong bóng tối, cô chỉ nhìn thấy đôi mắt sáng quắc của anh. Viêm Lãng đứng yên vài giây mới bước tới, rút giày đi rồi nói: “Anh gọi tên cho em à? Sao em chỉ biết gọi tên?” Sau đó, cô gọi tên cho anh xem. “Hết pin rồi, thế nào...”

Tuấn Ngọc Nam nhìn cô hỏi. Nhìn cô, giọng nói của anh trở nên ôn hòa hơn. “Không sao! Anh đã quên mất áo khoác của em không vậy à? Em có thích nhà thời trang nào không? Anh sẽ bỏ công sức để mua cho em.”

Viêm Lãng thở phào nhẹ nhõm, quay lưng lại và thay dép trong nhà. Lúc này, cô mới phát hiện đôi giày dẹt của Tuấn Ngọc Nam, tiếng gõ gõ của nó nghe thật lạ. “Anh có mang giày à? Giày còn chưa thay.”

Tuấn Ngọc Nam nhìn ra ánh sáng giày vào nhà, nói: “Và rồi anh quên mất chuyện quên mất...” Nói xong, anh xoay người ra phía sau Viêm Lãng, lấy dép trong nhà. Giây tiếp theo anh cúi xuống, ôm chặt eo Viêm Lãng, như muốn hôn cô.

Viêm Lãng giật mình, lùi một bước theo phản xạ nhưng Tuấn Ngọc Nam ôm chặt trong nháy mắt. Sau đó, anh liền cúi đầu hôn lên khóe miệng cô, cảm giác và hương thơm của anh. Viêm Lãng buột miệng dùng sức nắm vai Tuấn Ngọc Nam, đứng yên hành động của anh. “Anh ngủ mê mải. Mai là thứ Hai, còn phải đi làm hành sự của anh.”

Tuấn Ngọc Nam đứng lì vài giây rồi tiếp tục cúi đầu vào Viêm Lãng. Ngay sau đó, anh lập tức thu tay, đứng thẳng lên nhìn Viêm Lãng. “Em mau đi ngủ đi!” Nói xong, anh đứng chỉ cách con bện của cô vài bước.

Nhìn mái tóc đen của Tuấn Ngọc Nam, trong lòng Viêm Lãng xuất hiện tâm trạng vô cùng phức tạp. Cô nhắm mắt lại bình tĩnh, cúi đầu hôn lên tóc anh, rồi cất tiếng nói: “Anh có ngủ ngon không? Chúc ngủ ngon!”

Sáng hôm sau là thứ Hai, công ty đi ra cuộc họp hàng ngày.

Ngoài hai thành viên xin nghỉ, các thành viên khác trong hội đồng quản trị đều có mặt ủng hộ. Sau khi Tổng Giám đốc Phan Phú qua đời, vị trí chủ tịch tạm thời do bà Viên Ngọc Bích giữ, như trên thực tế, quyền hành cao nhất đã thuộc về Viên Ngọc Bích. Viên Ngọc Bích quen thuộc với các chú, các bác có mặt đây, vì vậy, họ tập trung quan tâm chuyên riêng về bà Viên Ngọc Bích như báo cáo công tác hàng tuần. Trước khi cuộc họp chính thức bắt đầu, ai nấy đều hỏi Viên Ngọc Bích:

“Cháu gái, sao cháu kết hôn mà chúng tôi không được biết?”

“Đây là chuyện vui mà, cháu không muốn công bố à?”

“Nếu không phải hôm nay gặp đám phóng viên ở dưới lầu, thì bây giờ bác vẫn chưa biết gì cả!”

“Lúc nào cháu mới chia sẻ với chúng tôi?”

“Tổng Giám đốc Úc Nam là người có năng lực, làm con rể Tổng Giám đốc không có gì đáng bàn cãi, tuy so với công tác của Lệ Ngọc Bích...”

“Lão Bàn, anh nói gì vậy?”

“Thật ngại quá, tôi hơi ngại. Tổng Giám đốc Trần Trọng Xuân làm con rể Tổng Giám đốc...”

...

Viên Ngọc Bích nghe họ nói về tâm trạng tạm thời, may mà cuộc họp nhanh chóng bắt đầu. Các tiết kiệm chi phí xuất, nhanh chóng thu hồi ngân hàng, nhân viên Secret Management hàng tháng trả về Bộ Công Thương, chi phí xuất cho sản phẩm đặc biệt của Nhã Nhân cũng bắt đầu. Ngoài ra, có khoản nợ trong tương lai, Tổng Giám đốc tiết kiệm nhân viên tiết kiệm chi phí. Nhờ vì công việc này của toàn thể thành viên hội đồng quản trị bị quy định có thể chính thức thực hiện.

Trong cuộc họp lần này, Viên Ngọc Bích nhận nhiệm vụ tiết kiệm nhân viên.

Viên Ngọc Bích đoán, như mọi ngày cô nêu ra ngày hôm nay đã truy cập tại Tổng Giám đốc Úc Nam. Lập tức này sẽ mua các công bố báo chí, như cô không rõ chú ý như vậy. Hơn nữa, một khi kết thúc ra ngoài ánh sáng, tình hình có lẽ càng bất lợi vì cô.

Tên mặt cô có trong tay, ngân hàng do Lệ Ngọc Bích cung cấp và phần lớn số vốn thu được từ việc tiết kiệm sẽ dùng để mua các phi vụ. Chắc hẳn vượt qua kỳ hạn lần này, tất cả sẽ trở nên sáng sủa hơn. Nhanh chóng bắt đầu vì cô đầu vào đây là duy nhất Viên Ngọc Bích nên làm lúc này.

“Việc tiết kiệm nhân viên bắt đầu chi nhánh công ty bên ngoài...”

Lệ Ngọc Bích nói về Viên Ngọc Bích bắt đầu ngay bây giờ, huyền não bên ngoài phòng họp.

Tên người bị bỏ quên vang lên: “Xin lỗi, ông không thể vào trong...”

Viêm Lăng nhíu mày, ôm tay qua trộm lý nhí bên cạnh. “Mau ra ngoài xem xảy ra chuyện gì?”

Ngồi trộm lý gật đầu, chụm vạt phía cửa phòng, nhón vạt chụm vào tay nắm cửa, cánh cửa bật mở bên ngoài yên tĩnh.

Cánh cửa đập vào tiếng “bộp” mất tiếng, ngồi trộm lý vô thức lùi lại một bước. Tiếng ngóng vọng truyền tới tai từ cửa mở trong phòng mất cách rõ ràng: “Ông không thể vào bên trong!”

Mất tiếng ồn ào vọng vào, bắt chập tiếng ngóng vọng của bọn họ. Viêm Lăng ngẩng mắt nhìn, giọng mất cô đơn trong giây lát. Lúc này, mất thành viên hội đồng quản trị ngồi vị trí đi đến cửa ra vào đứng đợi. “Giang Thập Quân?”

Giọng nói kỳ kinh ngạc của Chu Ngọc đã giúp Viêm Lăng lý giải tình hình. Cô đứng đợi, cười nhợt nhạt: “Giang Thập Quân, hình như đây không phải nơi ông có thể cách tạt chân đâu?”

Đi đến vị trí đứng của Viêm Lăng, Giang Thập Quân khẽ mỉm cười, bắt đầu đi một cách tự nhiên. Bỗng nhiên bên ngoài nhón xông vào phòng làm việc của ông ta ngay lập tức.

Hai vị khách của Giang Thập Quân chần chừ bên ngoài, tay nắm cửa phòng hội nghị.

Thấy Giang Thập Quân đứng trước cửa phòng, Viêm Lăng lập tức bước ra ngoài, thoãn thoãn trên bàn, cười mỉa mai nghiêm nghị: “Bỗng nhiên làm gì thế này, mau chóng đi lên phòng hội nghị...”

Chưa nói hết câu, Viêm Lăng chợt nghe thấy tiếng tút tút, cô nghi hoặc quay lại, Giang Thập Quân đang nhón vào nút bấm trên bàn phím.

“Sao tôi không có thể cách xuất hiện đây?” Giang Thập Quân vạt nói vạt vòng qua Viêm Lăng, tay nắm cửa kéo chốt cửa bên cạnh cô. Ông ta nhìn Viêm Lăng bắt đầu ánh mắt vạt thách thức. “Bây giờ tôi là chủ nhân của hai cửa T. Thủ tục thế này, cô không biết chuyện này sao?”

Lời nói của Giang Thập Quân như quả bom ném xuống phòng hội nghị, không chạm tới Viêm Lăng sững sờ.

Từ cửa hình như cửa họp hội đồng quản trị xuất hiện trên màn hình trong văn phòng CEO. Tiếng Úc Nam im lặng cảm thấy khi ngồi sau bàn làm việc. Thủ ký Lý nhí bên cạnh vô cùng kinh ngạc.

Thấy vạt mất Tiếng Úc Nam vạt không thay đổi, thủ ký Lý nghi hoặc nói: “Tiếng giám đốc, có anh đã đến thì không nghe bài? Giang Thập Quân làm như vậy chuyện gì...”

Tiếng Úc Nam xoa tay không cho anh ta nói tiếp. Thủ ký Lý liền im lặng. Tiếng Úc Nam vạt ngồi yên trên ghế, ánh mắt phớt lờ phía anh đứng ngoài cửa phòng họp.

Ngoài cửa sổ, mất buổi sáng trong lành đã trôi qua lúc nào...

Viêm Lãng nh nh m nh t ng t , tr nh tr ng d n dò i ph ng. Trong khi ó, ánh m t l nh lòng c a cô d ng l i trên ng i Giang Th Quân.

Tr lý c a Giang Th Quân v n ng bên cánh c a óng kín. Th y các c ông l n l t i v phía này, l i nghe câu nói có ý e d a c a Viêm Lãng, anh ta b t giác h ng ánh m t v phía Giang Th Quân.

D i s m c nh n c a Giang Th Quân, tr lý bu c ph i m c a phòng h i ngh , ra hi u v s nh ng l i.

Cu i cùng, phòng h i ngh ch còn l i Giang Th Quân và Viêm Lãng. Viêm Lãng gi b c m cúi thu d n tài li u, trong lòng vô cùng h n lo n. Cô th y Giang Th Quân ng d y, ti n l i g n phía mình. ng tác c a Viêm Lãng b ng c ng nh ng v n không ng ng u.

Gi ng nói th m hi m vang lên bên tai cô: “N u tôi nh không nh m, i h i c ông c a T th s c t ch c vào ngày mùng M t tháng sau, t c là ch còn sáu ngày m i b n ti ng ng h n a... Tôi mu n xem, tr c khi ch t, con m i giấ gi a l n cu i nh th nào...”

Ti ng b c chân c a Giang Th Quân m i lúc m t nh , cu i cùng bi n m t bên ngoài c a phòng h i ngh .

Viêm Lãng b rút s ch chút s c l c cu i cùng, ng i th n th trên gh , s c m t tái nh t. Ng i tr lý ng bên ngoài phòng h i ngh lo l ng nhìn cô ch ng tay lên trán, cúi u gh ch t ch h i lâu. Th y cô không nhúc nhích, tr lý ng p ng ng m t lát r i l ng l giúp cô óng c a mà không i vào qu y r y.

Viêm Lãng không bi t cánh c a óng t khi nào. n khi nó l i b y ra, cô v n ch ng tâm, cho t i khi ti ng b c chân m i lúc m t g n.

Rõ ràng ây là ti ng b c chân àn ông nh ng l i gi ng nh t ng nhất búa gõ vào tim Viêm Lãng, khi n nó au bu t. Càng au, cô càng không mu n ng ng u. Ti p theo, m t cánh tay r n ch c quàng lên vai cô.

Ng i ó không lên ti ng, ch ôm ch t vai Viêm Lãng. T v trí c a cô, có th ng u vào lòng anh.

Theo b n n ng, Viêm Lãng t a vào ng i T ng Úc Nam. Tr c ây, cô ã r t c n ch đ a này, vào nh ng lúc cô y u u i nh t. Nh ng không ph i hôm nay và th i kh c này.

Viêm Lãng r t mu n khóc nh ng cô l i n n c i g ng g o. “T ng giám c s p tr c m i thù l n, trong lòng anh r t sung s ng úng không?” Cánh tay ang khoác vai cô b ng c ng .

“Em nói gì?” V n là gi ng nói bình t nh và uy nghiêm quen thu c.

“Không có gì, tôi ch mu n h i...” Cu i cùng Viêm Lãng c ng ng ng u, nhìn th y g ng m t quen thu c ngay tr c m t. ôi lông mày h i nhú lên, ánh m t s c bén, làn môi m ng, chi c c m ng o m n... Nh ng th t ra, cô ch a

tặng biếu bạn một chiếc áo dài. “Anh còn nhớ không khi nào bao giờ? Tôi nhớ lắm...”

Vết phần Lạc Bạch thu mua Tết thì chưa đến ngày sau đã lan truyền khắp nơi. Tết thì mất hết thì dĩ nhiên là luôn luôn trong dĩ nhiên. Khi nghe nói về, nói Giang Tô chỉ phẩm giá con cô, như trên thì là châm biếm tình hình thì mới có Tết, thì thì ra khám phá thì dĩ nhiên ông cáo già Giang Tô Quân.

Ngày hôm đó, Viên Lạc đi đến nhà của Tô Ngọc Úc Nam. Vì còn mang theo tài liệu nên không thể thuê công ty vận chuyển, mà còn ích thân vậy.

Trên khi đi, Viên Lạc tranh thủ đi cùng bà Viên.

Viên Lạc nói chuyện với bà Viên. Đây là cách duy nhất cô có thể làm mình không suy sụp. Bà Viên lịch sự nhưng buồn, cảm thấy buồn, cô nói với Viên Lạc: “Nếu lúc trước cô chọn Lạc Chính...”

Bàn tay cảm thấy của Viên Lạc hơi run run. Ngay sau đó, cô làm ra vẻ không nghe thấy, thì phải cúi mặt xuống, không khóc, không cười, cũng không mỉm cười.

Sau buổi tối, Viên Lạc thì thầm lên xe do chú Châu lái rời lái xe về nhà của Tô Ngọc Úc Nam.

Cửa nhà không khóa, Viên Lạc đi vào. Cô không ngờ, trong nhà không chỉ có nhân viên của công ty vận chuyển mà còn có một người đàn ông. Anh ngồi trên sofa trong phòng khách hút thuốc. Tô Ngọc Úc Nam vẫn mặc com lê chỉnh tề, đi giày vào nhà như buổi tối hôm qua. Trông anh giống như một người chàng chảnh làm việc, toàn thân mát mẻ, sa sút. Trông anh cũng giống như một nhà đầu tư phá sản, mặc quần áo cũ vào chuyển hướng trong nhà, còn mình thì vẫn cứ ngồi hút thuốc. Bên cạnh anh không có gạt tàn, tàn thuốc rơi xuống sàn nhà.

Viên Lạc không biết nên đi đâu thì nghĩ rằng ngày nay như thế nào. Vào giây phút đó, như nghe tiếng chuông báo động thì đi đến phòng ngủ thì chỉ còn có cô đang ngủ và anh ngồi trên sofa. Khoảng cách giữa hai người là khói thuốc lá mờ mờ.

Như nghĩ rằng cô và anh chỉ là khách đã phá vỡ tất cả, kéo Viên Lạc trở về với thế giới. Đây không có “nhà”, không có gia đình, chỉ có lòng người hi vọng. Trên đời có một sự thật là vậy, chân thực quá sức khi nghĩ, rõ ràng quá sức tàn khốc... Viên Lạc cố bình tĩnh, đi qua phòng khách thì thì phòng. Sau khi thu dọn tài liệu, cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này. Trên thế giới, cô cũng làm việc. Tuy nhiên, khi Viên Lạc ôm thùng tài liệu đi qua phòng khách, một người nói thì nhiên nhiên nói với cô: “Bao giờ tôi mới nhìn thấy cô xin ly hôn thì tốt nhất là em?” Giữa hai ngón tay người đàn ông đang ngồi trên sofa phẩm giá thì u ám thì u ám.

Nói xong, Tuấn Úc Nam nhìn nàng mà nhìn cô, trong đôi mắt nàng lấp lánh ánh vàng là tâm tình khó đoán biết. Viêm Lệ quay đầu, vội đi nhìn anh.

Viêm Lệ quay đầu nhìn anh. Trước mắt cô là một hình ảnh gì đó ở phía bên trái bao, trong một ánh đèn xanh như xuất hiện trước mắt, sâu sắc đến mức một lúc lâu sau cô không tan biến, thậm chí cho cô biết trên thế giới tàn khốc này, thế quan trọng nhất trong sinh mệnh của anh, cô nghĩ là thứ duy nhất có thể hâm nóng trái tim lạnh lẽo của anh, có thể mang đến cho anh chút ấm áp đáng quý sống bên anh mãi mãi.

Viêm Lệ khép hờ mắt. Khi nhắm mắt, cô đã gặp bóng dáng người mà lòng cô luôn nghĩ đến. Cô dùng mắt, dùng trái tim ghi nhớ chân thực của người đàn ông trước mắt. Chính người này đã dùng phương thức tàn khốc nhất để dụ dỗ cô biết thế nào là lòng người hiểm ác.

“Tại sao tôi phải ly hôn?” Vì một chuyện nhỏ như Viêm Lệ vẫn cảm thấy cần. “Trước sau gì Giang Thiên Quân cũng sẽ chuyển giao công phần của Tuấn cho anh. Chỉ cần một ngày tôi vẫn là Tuấn phụ nhân thì tài sản của anh sau khi kết hôn đều có phần của tôi.” Nói xong, cô lạnh lùng quay đầu đi về phía trước.